

[Wilhelm.]

»Samtidig overvejer regeringen muligheden for, at Dansk Olie og Naturgas A/S kan deltage i efterforskning og indvinding af olie og naturgas,«

hed det sidste år (Folketingstidende 1975–76, sp. 6). Og hvad skete? Til trods for at regeringen 14 dage efter denne åbningstale fik alle tiders chance, da tilsynet i sin rapport konkluderede, at Dansk Undergrunds Consortium havde fortabt gasrettighederne, så opgav regeringen totalt. Kun én sætning fra A.P. Møller, og planen fra åbningstalen blev aldrig så meget som nævnt mere under de såkaldte forhandlinger, som i øvrigt endte med, at regeringen betingelsesløst forærede DUC rettighederne for yderligere 10 år.

Et andet eksempel:

»Et centralt punkt er derfor, at boligforligets målsætning om opførelse af 40.000 lejligheder årligt bør nås«, hed det sidste år (Folketingstidende 1975–76, sp. 11). Hvad det angår, er det som bekendt nu værre end nogen sinde.

Et tredje punkt:

»Det lavere renteniveau . . . vil også stimulere boligbyggeriet«, hed det sidste år (Folketingstidende 1975–76, sp. 9). Renteniveauet er nu næsten 40 pct. højere, end da dette blev sagt for 1 år siden. Og så fremdeles.

I det hele taget er det værd at bemærke sig, hvilke dele af socialdemokratiets forlig med de borgerlige der forpligter, og hvilke dele som er ganske uforpligtende. Med gennemført konsekvens viser det sig, at de borgerlige partiers krav forpligter, mens de dele af aftalerne, som socialdemokratiet forsøger at retfærdiggøre forligene med, er aldeles uforpligtende.

Boligforligets huslejstigninger står ved magt, selv om de er fire gange større end forudsat, og selv om alle øvrige forudsætninger ligeledes er bristet. Men boligforligets aftale om, at man skulle stille mod afskaffelse af skattefiden for selvejere, har vist sig helt uforpligtende. Aftalen om 8.000 almennyttige boliger har vist sig aldeles værdiløs. Aftalen om 40.000 lejligheder i alt pr. år har vist sig tom, ganske enkelt tom. Septemberforligets asociale besparelser er håndhævet med nidkærhed og endda udvidet. Og aftalen om indkomststyring er udmøntet i et regulært overenskomstindgreb på forhånd sigtende mod reallønsnedgang. Men de andre indkomster er gået fri, og aftalen om

at holde renten nede har ikke forpligtet nogen til at foretage sig noget som helst over for den meget kraftige rentestigning.

Denne reallønsnedgang, man vil påtvinge lønarbejderne i dette land, sker på én og samme tid, hvor – som statsministeren var dristig nok til at sige i tv-duellen for nogle dage siden – produktiviteten i det sidste år er steget med 15 pct. Jeg går ud fra, at det er en korrekt oplysning, statsministeren har givet, men hvordan blev den brugt? Ja, den blev brugt i et taktisk opgør med hr. Glistrup. Den blev ikke brugt til at motivere, at lønarbejderne måtte have deres del. Den kommer som en løs oplysning, der direkte strider mod, at man samtidig vil tvinge lønarbejderne til reallønsnedgang. Bag denne reallønsnedgang ligger altså efter statsministerens egen udtalelse en produktivitetstigning, en mere effektiv udnyttelse af arbejdskraften, på 15 pct.

Det er i det hele taget karakteristisk for statsministerens – vi kan godt kalde det større ærlighed, når han diskuterer med hr. Glistrup. Et andet eksempel, man kunne hæfte sig ved fra den tv-duel, var den meget åbenhjertige udtalelse, statsministeren kom med om u-landshjælpen. Hvad sagde statsministeren om u-landshjælpen? Vi ville næppe nogen sinde få en socialdemokratisk udenrigsminister til at sige noget lignende her i salen. Statsministeren sagde: »Nå ja, men, hr. Glistrup, u-landshjælpen, det er jo simpelt hen erhvervsstøtte til danske kapitalistiske foretagender.« Det er korrekt, men herinde er det kun os andre, der siger det.

Det har statsministeren kaldt at erklære fremskridtspartiet krig, at starte debatten på den måde. Jeg skal ikke bestride, at statsministeren og hans parti muligvis kan flytte nogle vælgere over fra fremskridtspartiet til socialdemokratiet ved den form for krigsførelse, men det, man må hæfte sig ved, er, at med den måde, krigen foregår på, henter man fremskridtspartiets vælgere over til socialdemokratiet uden på noget punkt at ændre deres synspunkter. Man bruger fremskridtspartiets argumentation, og man prøver at overbevise fremskridtspartiets vælgere om, at de med den politiske holdning, de allerede har i dag, burde stemme socialdemokratisk. Det bruger statsministeren sine noget mere ærlige vurderinger af de forskellige ting til, når han går i krig, som han kalder det, med hr. Glistrup.

I den forbindelse synes jeg også, at hr. Kjeld